

L'Acte de Perdonar (i Oblidar)

Al Shami, Leila

2017

Durant sis anys, Assad ha lliurat una campanya d'extermini contra un poble que es va alçar per la llibertat. Els seus crims han sigut tan ben documentats, tant per testimoniatges com per proves fotogràfiques, que a la comunitat internacional no li queden molts dubtes que este home, i el seu règim, han perpetrat atrocitats a tal escala que equivalen a crims contra la humanitat.

No obstant això, hui dia hi ha poques veus dins de la comunitat internacional que demanen l'eixida de Assad. L'atenció es centra ara en la preservació del règim, «l'estabilitat» i la cada vegada més àmplia «Guerra contra el Terror». Sembla que els crims del tirà poden ser perdonats, oblidats, esborrats de la història. Que pot conservar el tron pel qual va destruir un país.

No hauria de sorprendre'ns que els que estan en el poder protegissen els interessos dels poderosos. O que mai hi haguera un suport real a un moviment popular que posara de genolls a un Estat. Fins i tot els «Amics de Síria», que van gastar milions en les seues conferències de cinc estrelles mentres el país es cremava, només van estar motivats pels seus propis interessos i agendes. Benvinguts al teatre de l'absurd.

Però perdonar i oblidar són luxes que no es permeten els qui ho han perdut tot. És molt més fàcil ser un «observador neutral» des de fora. Per a milions de sirians, el polític és personal i les ferides de la guerra no es curen fàcilment. Els records forjats pel dolor no s'esborren tan fàcilment.

T'oblides. La brutalitat d'este règim no va començar en 2011. L'Estat totalitari va ser fundat per Assad pare. Va ser ell qui va construir el Regne del Silenci i del Terror, on tota dissidència era esclafada sense pietat. Milers d'opositors polítics van desaparèixer en el gulag siria. Molts mai van eixir. Els que ho van fer eren sovint una corfa del que havien sigut, fantasmes entre els vius, trencats per la tortura, per l'horror. I després estava Hama, la ciutat arrasada en 1982 per a sufocar una insurrecció. Milers de persones, en la seua majoria civils, van perdre la vida a les mans de l'exèrcit de Assad. La crueltat d'esta repressió va mantindre als sirians en silenci, humiliats, fins que Mohamed Bouazizi (un tunisià) va encendre les esperances d'una nova generació.

Quan Bashar va heretar la dictadura del seu pare, poc va canviar, excepte l'estètica del discurs. La «modernització» i el «desenrotllament» van ser les noves paraules de moda, però el règim va mantindre al poble empobrit política, econòmica i culturalment. Les reformes neoliberals de Bashar van beneficiar a la classe capitalista confabuladora, que va pastar la seua riquesa a través de connexions i corrupció, saquejant i espoliant un país que consideraven el seu feu personal, mantenint a les masses en un menyspreu perpetu. Bashar no desitjava reformar la naturalesa feixista de l'Estat siria. L'empresonament dels crítics del règim, la tortura i la desaparició forçada van continuar sent generalitzats. Els sirians no oblidaran.

La revolució va alimentar grans esperances de canvi. I eixes esperances van ser esclafades i trencades en mil trossos, reflectint els fragments d'una nació dessagnada que va descendir al caos i a la guerra. Les barbaritats del règim (i altres noves) es van deslligar a una escala que ningú podia predir ni contindre. I amb l'aprovació dels crims del règim siria per part de la comunitat internacional, s'han normalitzat els nivells obscurs de violència exercida per un Estat contra els ciutadans rebels. Les ramificacions no sols les patiran els sirians, sinó totes.

Quin aspecte té el perdó per a una mare que ha tret al seu fill, tros a tros ensangonat, de les ruïnes de la seua llar en flames? Com es veu el perdó per a aquells que van lluitar per identificar el cadàver torturat d'un ser estimat? Per a aquells que ara viuran una vida de pobresa i exili, separats de la seua pàtria, els seus records i els seus somnis? Els resultarà fàcil oblidar? O es veuran consumits pel dolor, la ràbia i el desig de venjança?

Els somnis estan turmentats per amics i herois que ja no són ací. Què van pensar en els seus últims moments? Lamentaven haver-se atrevit a somiar que l'impossible era possible? Ploraven per les seues mares mentres els seus cossos eren estripats pel dolor i llançats a un costat? Com es van sentir en ser tractats brutalment, transformats d'éssers humans, amb totes les seues esperances i temors, en una estadística més? És possible perdonar, oblidar?

Hi ha alguna cosa que unix a tots els sirians, independentment de les seues opinions polítiques: un sentiment d'immens dolor i pèrdua. I sense dubte serà necessari algun element de perdó per a curar

les ferides d'una nació fracturada. Però és difícil veure com pot avançar el país quan l'home i el règim responsables d'este horror segueixen en el seu lloc. Els líders polítics que van presidir i van dirigir este descens a la barbàrie han de rendir comptes pels seus crims. Com diu el lema, «sense justícia no hi ha pau».

Notes sobre l'edició

- Traducció i edició per La Conquesta del Panda realitzada en abril de 2025.
- Els continguts de la versió catalana de La Biblioteca Anarquista es troben sota llicències CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega.
- En la mesura que oferim el nostre treball pel bé comú, creiem important crear també formes de col·laboració en la sostenibilitat d'aquest projecte autogestionari i alternatiu. Si t'agrada el nostre treball, considera fer una donació ☒.

Al Shami, Leila
L'Acte de Perdonar (i Oblidar)
2017

The act of forgiving (and forgetting)

Text originalment publicat el 4 d'agost de 2017 a FONT. Traducció i edició per La Conquesta del Panda sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega en diferents formats:

www.labibliotecaanarquista.cat